

Ο ΑΞΙΟΣ

Ρέθυμνο
Κρήτη, Ελλάδα

ΓΕΝΑΡΗΣ 2016

Αυτό που συνέβη σήμερα δεν το περίμενα ποτέ. Έλαβα στο γραφείο μου ένα γράμμα από την Αμερική. Το άνοιξα, το διάβασα, το ξαναδιάβασα και δεν το πίστευα. «Νικόλα! Έφτασε ο καιρός έρχομαι πίσω!...»

Ο Γιάννης! Ο Γιάννης θέλει να γυρίσει πίσω! Θέλει, λέει, να επιστρέψει στον τόπο του, να εγκατασταθεί, να κάνει οικογένεια. Ε...! Δεν το πίστευα όταν το διάβαζα... Ποιος; Ο Γιάννης; Το παιδικό μου φιλαράκι; Ο κολλητός μου! Με το που είδα το όνομά του στον φάκελο, μου ήρθαν όλες οι θύμιες απ' τα παλιά. Πόσα χρόνια γύρισα πίσω... Τι να πρωτοθυμηθώ... Από τότε που κώρτισαν οι δρόμοι μας, μάθαινα νέα του από τα γράμματα που μου έστελνε. Δεν με ξεχνούσε ποτέ! Μέχρι τα τελευταία χρόνια που κάπως κόπηκαν οι επαφές μας. Από τη μία, οι δουλειές μου ως δικηγόρος, από την άλλη, οι δουλειές του στην Αμερική, που μεγάλωσαν απότομα και χάσαμε κάπως την επαφή. Μάθαινα όμως τα νέα του τακτικά. Βλέπεις έγινε μεγάλος και τρανός! Το φιλαράκι μου! Και τι δεν είχε περάσει... Πόσα πράγματα είχαν δει τα μάτια του.

Ήμαστε και οι δυο απ' το ίδιο χωριό, λίγο έξω από το Ρέθυμνο. Γεννημένοι την ίδια μέρα του 1955, με τα σπίτια μας να τα χωρίζουν λίγες πόρτες κι έτσι γίναμε φίλοι από τα μικράτα μας. Ορφάνεψε όμως μικρός και τον μεγάλωσε η γιαγιά του η Κατίνα, η μάνα του πατέρα του. Δώδεκα χρονών ήμασταν όταν πατήσαμε τα πόδια μας για πρώτη φορά στο Ρέθυμνο. Γραφτήκαμε στο ίδιο Γυμνάσιο. Στην αρχή μέναμε στον Μαστομπά. Αργότερα ο Γιάννης με τη γιαγιά του πήγαν σ' ένα ισόγειο κάπου στην Χειμάρρα. Όταν τους επισκέφτηκα για πρώτη φορά είδα κάτω από το κουδούνι τους μια πινακίδα που 'γραφε: «Μη χτυπάτε χωρίς λόγο. Μέσα μένει οικογένεια». Σαν μεγάλωσα κατάλαβα τη σημασία της.

Α! Πολλές και καλές οι παρέες μας στο Γυμνάσιο. Τότε άρχισαν και τα πρώτα ερωτικά σκιτήματα. Τα βαρσάκια πήγαιναν και έρχονταν. Μόνο που για τον Γιάννη έρχονταν, έρχονταν, έρχονταν... Για μένα τίποτα... Τι να κάνεις όμως...

Καιτούσαν τον Γιάννη και θαρούσαν πως τον γέννησαν όλοι οι θεοί του κόσμου και τον βάπτισαν οι διάβολοι. Τα μαλλιά του μαύρα κορακίσια και μακριά. Τα μάτια του στο πράσινο του κυπαρισσιού και το μούτρο σαν αρχαιοελληνικό γλυπτό. Δεν τον αντάμωνε άνθρωπος για πρώτη φορά και να μην αγκιστρωθεί το βλέμμα του πάνω του. Κι είχε το μούτρο του μια αυθάδεια, μια έκφραση περιέργη, μια άγρια μορφάδα που τον έκαναν τον μεγαλύτερο καρδιοκατακτητή του σχολείου μας.

Εγώ είχα σκοπό να πάω για σπουδές στην Αθήνα, στη Νομική. Αυτός το σχολείο δεν το αγάπησε ποτέ, το μόνο πράγμα που ονειρευόταν ήταν να ταξιδέψει, να αποκτήσει χρήματα, δόξα, φήμη, έρωτες... και όπως έλεγε ο ίδιος πάντα στη γιαγιά του «Εγώ, γιαγιά μου, μια μέρα θα φύγω! Θα πάω στην Αμερική! Θα γίνω ηθοποιός στο Χόλυγουντ και εσύ θα με βλέπεις, θα περφηανεύεσαι και θα χαιρέσαι!».

Έτσι στα 16 του, μόλις του δόθηκε η ευκαιρία, εγκατέλειψε το σχολείο και μαζί με αυτό και εμάς. Η ευκαιρία του δόθηκε από ένα μακρινό συγγενικό του πατέρα του, που είχε ξενιτευτεί στο Μαρόκο. Είχε ένα εμπορικό κατάστημα στην Καζαμπλάνκα και ήταν αρκετά ευκατάστατος. Τον κάλεσε κοντά του και δεν άφησε την ευκαιρία να χαθεί. Έτσι χωρίσανε οι δρόμοι μας... Έτσι και για λίγο τούτη τη φορά...

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΜΕΓΑΛΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

